

til vilkaarligt at forbyde Indførsel af Gjenstande, hvis Indførsel der ingen Grund var til at forbyde, vil jeg for min Part ikke have Noget imod — dersom man lægger Vægt derpaa —, at der i Lovforslaget bliver indført de Ord: at Ministeriet kun efter Sundhedskollegiets Indstilling kan forbyde det. Jeg vil som sagt ikke have Noget herimod, hvis man mener, at denne Myndighed skulde blive brugt til Indførselsforbud af vilkaarlig Natur, og som ikke vare differerede alene af sanitære Grunde. Sdet jeg i dette Dieblisk skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, vil jeg blot tilføje, at jeg, som jeg oftere har gjentaget, ikke tror, at der er nogen særdeles overhængende Fare. Man kunde derfor maaske for saa vidt sige, at Sagen ikke havde saa stor Hast, men paa den anden Side maa jeg dog fastholde, at man ikke kan vide, hvorledes det kan gaa, og det forekommer mig derfor, at det vilde være meget uheldigt, om denne Sags Behandling her i Rigsdagen skulde trække længe ud. Det er denne eller en lignende Lovs Tilvebringelse, som er en nødvendig Betingelse for, at man kan udstede Forbud svarende til dem, som nu ere udstedte i Tydskland, og det, som jeg for Dieblicket efter de Sagkyndiges Raad nærmest stræber hen til, er at kunne komme til at gjøre dette med fuld Berettigelse.

Berg: Jeg skal kun gjøre et Par korte Bemærkninger, efterat vi have hørt det meget instruktive Foredrag af det ærede Medlem fra Næstved (Leth) og nu tillige den høitærede Ministers Udtalelser. Jeg hører til dem, der mene, at det hastes med den Sag, som ligger for, og jeg vilde have ønsket, at denne Lov var kommen allerede for nogen Tid siden, saa hurtigt, som Ministeriet kunde have forelagt den for den sammentrædende Rigsdag. Det vilde være et særkedeligt Ansvar, man paadrog sig, hvis man ved nogen Forsømmelse i denne Retning paaførte Landet en Landeplage, hvis Udstrækning, Grændser og Udelæggelser jo Ingen kan domme om. Altsaa, i den Henseende finder jeg snarere, at Loven er kommen for sent end for tidligt. Der er ogsaa en anden Betragtning, som gjør, at jeg tror, at det var ønskeligt, at denne Sag i alt Fald fik den Følge, som den høitærede Minister har tænkt, nemlig med Hensyn til de Handlende og Skibsarten. Jeg tror, det er nødvendigt for disse Borgere at vide, hvorledes Ministeriet vil stille sig med Hensyn til Forbindelsen med de østerrøiske Havne, navnlig for at de kunne vide, hvilke Varer de maa tage Pragt paa og hvilke ikke, samt for at de kunne undersøge, om de kunne hente de Varer andet Steds fra, som de have været vant til at søge der, men som de nu ikke kunne faae der. Jeg tror, at ogsaa i denne Henseende er det ikke uden Betydning, at man faar nogen Bistand fra Regjeringens Side angaaende den hele Sag. Det har glædet mig

at høre af den høitærede Minister, at man allerede har indledet Forhandling med de andre Magter, for at der kan træffes samstemmende Foranstaltninger. Det er imidlertid ikke blot fra Tydskland og Sverrig, at der kan opstaa Fare, hvis der ikke træffes ensartede Foranstaltninger, men Pesten kan jo ogsaa komme til os vestfra. Vi have ikke hørt Noget om, hvilke Forholdsregler de andre søførende Nationer: England, Frankrig osv. have truffet i den Henseende. Det er vistnok aldeles utvivlsomt, at, dersom der ikke fra de middelhaavste Magters Side træffes lignende omhyggelige Forsigtighedsregler, som fra de nordiske Magters Side, kunne vi snarere vente at faae Pesten vestfra end østfra, men det antager jeg, er Tilfældet, og i alt Fald antager jeg, at der i den Henseende foregaar internationale Forhandlinger imellem de forskjellige Magter, hvor det vedkommende Land end er beliggende. Jeg har ikke hørt Noget om, hvorvidt den høitærede Minister for det Tilfælde, at den Ulykke virkelig skulde indtræffe, at Pesten skulde forplante sig hertil, i den Lovgivning, som vi nu have, har den fornødne Myndighed og de fornødne Hjælpe midler til at kunne gribe energisk ind, men det antager jeg, saa at det derfor ikke behøves at sættes i Forbindelse med Behandlingen af denne Lov. Jeg kan godt forstaa Ønsket om, at man havde noget længere Tid til Behandlingen af hele denne Sag, som ganske vist lægger en meget alvorlig Myndighed i Ministerens Haand, men jeg vil indrømme, at der vanskeligt vil blive Tid dertil, og jeg tror, at det hverken vil forbedre Lovens Udfigter eller dens Indhold, hvis man indskjød den Bestemmelse, som den høitærede Minister hentydede paa, at hans Ansvar skulde være afhængigt af Sundhedsautoriteternes Bestemmelse. Jeg veed ikke, om vi før have truffet en lignende Bestemmelse i en Lov, men det forekommer mig, at det at sætte en konstitutionel ansvarsløs Myndighed, efter hvilken den ansvarlige Myndighed skulde rette sig, ind i en Lov, maa siges at være et feilt konstitutionelt Princip. Dette vilde man jo komme til at gjøre i dette Tilfælde, og en Forandring i den Henseende kan derfor vistnok neppe konstitutionelt rigtigt foregaa med Hensyn til Loven. Det er jo temmelig naturligt, at Ministeren raadfører sig med de specielt sagkyndige Autoriteter paa dette Omraade, men det kan ikke hjælpe stort for os, om Ansvarret for Mangel paa forstandig Benyttelse af Loven kommer til at falde paa en eller anden ansvarsløs Autoritet; konstitutionelt taget falder det kun paa dem, hvem vi give Loven, paa den høitærede Justitsminister selv. Men det lod til, at det ærede Medlem for Næstved (Leth) ikke havde nogen stærkere Indvending imod Loven, end at han vel kunde finde sig i Loven, selv om han havde tænkt paa, at en eller anden udfyldende Bestemmelse kunde have været ønskelig; men jeg